

(המשך ממחזור 13)
למעשה הסבתה. וזהו השורש המשותף
תף של תל אביב ושל תל אביב.

אני רוצה להיתמם. אני יודע שכדי להפיל את הליכוד, צריכים להמליך את המערך. ואני יודע שעם כל מיגרעותיהם של פרס ורבין, יש להם מעלה עצומה אחת: אין הם בגין ושרון. יתכן כי בעוד כמה חודשים, בהתפרסם המסקנות של ועדת החקירה, אפשר יהיה להפיל את ממשלת הליכוד.

עיני המתגלגלות של זבולון המר, הנשואות אל על, רוממות על כך. הוא ראה שמש הליכוד שוקעת. אך זה רחוק מלהיות בטוח. בנך ושרון עקולים להישרד. או שבנון ינפוש את שרון, וישרד בעצמו. כל זה מפני שנספס המאבק.

הספקת המאבק עכשיו היא את מבשרי רעות. היא מאשרת מחדש את אשר ידענו: שהמערך לא השתנה. אם יגיע המערך לשלטון במקום הליכוד, כוד, יתרחק מעט מפי התהום. אך לא נתקרב אל הפיתרון.

כדי שנגיע אל הפיתרון, צריכים לקום מתוך העם כוחות חדשים, אשר ידחפו את המיסד הפוליטי כולו לעבר היעד הזה. אותם מאות האלפים, אשר הם גינו בכיכר נגד הסבתה.

בהם טמונה תיקוה העתיד. בהם, לא בצמדי חמד פרס-רבין. בהם, ולא במפלגה זו או אחרת. בהם, בכוחם העצור, שהתפרץ לפתע בשבוע שעבר, זדהי ישראל האחרת. ישראל שדנה.

ישראל ז', ישראל האחרת. יצרה בשבועות האחרונים נכסים, שכדונגתם לא נוצרו עלידי מפלגת העבודה ב-29 שנותיה בשלטון ובחמש שנותיה באופוזיציה.

זהו נכס שלא יסודא כמו: אמך בעם הישראלי.

לא רק מנהיגי העולם המערבי, מהנשיא רנן ועד לראשי הממשלות באירופה, העלו על נד את ההפגנות של תנועת השלום הישראלית נגד המלחמה ונגד הטבח בבירות. הן עשו רושם עצום גם בעולם הערבי ביכלל, ובעם הפלסטיני בפרט. עוד בהיותו בביירות הנצורה, בראיון עימי העלה יאסר ערפאת על נס את הפגנות השלום בישראל. אחרי המצור, כאשר נאם בוועידה בינלאומית ברומא, הדהה ערפאת בפה מלא: "לאורחים ולחיילים הישראליים, שהפגינו נגד המלחמה, הוא חזר על כך בדמשק, אחרי הטבח, בראיון שהעניק לעיתונאי צרפתי, הוסיף כי ההם הפלסטיני לא שחכ לעולם את גילויי הסולידריות האלה."

אברזאלה, חבר הנהגת פת"ח וחבר המפקדה הראשית של ה"כוחות המזוינים של אש"ף, אמר השבוע: "אחרי הטבח בצכרה ובשאתילא, התגובה הראשונה שדי היתה שלקעום לא יהיה ניתן עוד לגשר על פני התהום בין שני העמים. שיניתי את דעתי אחרי ההפגנות בתל אביב."

נאף חזאתמה, ראש תחזית הדמוקרטיה, הכריז: "אני פונה במיוחד אל 400 אלף האנשים שהפגינו בתל אביב ומזמין אותם לחפש ביחד עימנו, נוסחה שתבטיח את דוהקיום בשלום בין שני עמינו. תוך כיבוד השאיפות והאינטרסים שלהם. כאותו ראיון דיבר חזאתמה בגלוי על הקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, תוך שלום עם ישראל, וקרא למנעים ישרים בין אש"ף ומחנה השלום הישראלי."

חאלד אליחסן, אחד האישים הבכירים ביותר באש"ף ובפת"ח, קרא למנע ישרים בין אש"ף והתנועת שלום עכשיו ושל"י. כל זה התאפשר תודות להפיגנות של המזני ישראל האחרת. ציין זאת וחסני מובארק, נשיא מצריים, כאשר נאם השבוע נאם חשוב לפני שני בתיה הפרלמנט בקהיר. הוא גילה בחריפות את ממשלת בנך, אך העלה על נס את ההפגנות של כוחות השלום בישראל.

בשעה ששימעה פרס ממשיך לברכר על האופציה הירדנית" ולחלול על הסכם עם המלך, בחסות הגנשאי — נוצר הבסיס האיתן, האמיתי, ליחסים חדשים בין שני העמים הלוחמים. על הבסיס הזה יוכל לקום שלום, שלא יהיה פיסטניני בין שליטים, אלא בגינת חרשה בין העמים. בין ישראל האחרת — ופלסטין האחרת.

דפנה כרמון נרצחה. צעיר ערבי טילפן להוריה

והודה באשמה. הוא נתפס במלכודת - וכך

לחצו עלי. עד שאמרתי: כן! אני רצחתי את דפנה!
"אישה לקחת אותה. אישה רצחת אותה" שאלו השוטרים.
נזכרתי שקראתי בעיתון, שאת הגופה גילו ביערות הכרמל. זה קרה ביערות הכרמל — אמרתי לשוטרים.
"אבל איפה?" הם לחצו עלי.
אמרתי שאיני זוכר. היה לילה, ואני לא זוכר.
השוטרים המשיכו ללחוץ: "לקחתם אר תה טרמפ, ואחרי-כך אנסתם אותה! תגיד עם מי היית, אישה רצחתם אותה? תביא אותנו למקום שבו רצחתם אותה!"
בהתחלה חשבתי שיבינו, שלא אני רצחתי את דפנה. האמנתי שהצדק הוא חוק, והוא ינצח. אך השוטרים גרמו לי לסבול. התחלתי לקבל התקפות אפילפסיה כל יומיים-שלושה. את הכדורים, שאני צריך לקבל כל בוקר, היו נותנים לי רק בצעה ריים. אחרי-כך התחילו לתת לי ואליום, עד שטישטשו אותי.

קורבן דפנה כרמון פרחים

החלה פרשה

מוזרה ביותר

רסוף ירני השנה צילצל הטלפון ב- ביתה של מישפחת כרמון בחיפה. בעבר השני של הקו נשמע קול רועה. שאמר: "אני מצטער שזה נגמר כך..." "מי אתה?" שאל שלמה כרמון. "מי אתה, מדוע אתה לא אומר לי?" "הקול הרועד של הגבר השיב: "לא אגיד... לא חשוב..."
שלמה כרמון זעק לתוך השפופרת: "למה עשית את זה, למה?"
הקול הרועד השיב: "אני לא עשיתי. הם עשו."

שלמה כרמון היה משוכנע שהוא מדבר עם הרוצח של בתו, דפנה. 16 ימים לפני שיחה זו יצאה דפנה לבקר בביתם של הורי חברה, ששירת בלבנון. היה זה ב-

הרוצח

"תומך

ב"יהודים"

מדוע צילפנתי לביתה של דפנה כרמון?
אני חושב שהכרתי אותה קודם. נדמה לי, שראיתי אותה בחנות-פרחים בחיפה. רציתי להביע את הצער שלי להוריה, ולהביא לה זר פרחים. כולם חשבו שדפנה נרצחה בגלל המלחמה בלבנון, שערבים

שולא דאנת

רצחו אותה. כך ניתן היה להבין מהסיפור רים בעיתונים, כאילו שהרוצחים רצו לפגוע ביהודים, בגלל מילחמת-הלבנון.

אני בכלל טיפוס דימויני. אני משוכנע, שאני מסוגל לעשות דבר שאני רוצה, מבלי לראות את חשיבות המציאות. אבל לא תמיד אני מצליח. כך, למשל, קרה לפני שלוש שנים, אחרי שהחלטתי להת-אבד.

כן, החלטתי להתאבד, אך לא הצלחתי. זה היה ב-1979. זה היה שנתיים אחרי שקיבלתי את התקפת האפילפסיה הראשונה שלי. הרופא הרגיע אותי בכך, שמדובר במחלה שאפשר לרפא, במחלה שעוברת עם הזמן. אך אחרי שקראתי באנציקלופדיה שזו מחלה תורשתית, וגילית שבן-דודי חולה גם הוא, הרגשתי שלא אוכל להתי-גבר על הכאבים.

הצילו אותי לפני שהצלחתי למות. הלכתי אחרי-כך לטיפול פסיכיאטרי.

כל חודש-חודשיים יש לי התקפת אפ-יפסיה, וכאבי-הראש הם נוראים.

אני אחד מחמישה ילדים בבית. אבי נפטר לפני שלוש שנים, ופרנסת המישר פחה נפלה על אמי. למדתי שמונה שנים בבתי-ספר נוצריים בנצרת, ארבע השנים האחרונות מתוכן בטרסה טאנטה.

גם בבית-הספר היו לי בעיות. שיחקתי תפקיד של תומך ביהודים. אנטי-אימפיסטי. הייתי נגד כל התלמידים — אני נגד כולם. בעצם, לא האמנתי בתפקיד שלי, אלא רציתי לעזור לחברים שלי ללמוד להילחם.

לקחתי בריצינות את התפקיד, והתלמדיים קמו נגדי, לפעמים קיבלתי מכות. החברים עזבו אותי, הייתי לבד.

אני אוהב להיות לבד. זה מה שבעצם אני רוצה: להיות לבד, לעבוד, ולגור לבד.

המיסטררה התעניינה בי עוד כשהייתי בן 16. השוטרים ביקשו לדעת איזה ספרים אני לוקח מהספרייה. אני קראתי או על הרוסים ועל המירח-התיכון, על תנועות שמאל, לכן התהירו אותי השוט-

אנדריאה לפני מחקרתו, כמו כולם

התנפלו עלי, הפילו אותי ארצה. אמרו לי לשכב על הבטן. אחד צעק לי מאניאק! רוצח ילדות!

גררו אותי לניידת מיסטררה. נסעו אתי למטה מרחב חיפה של המיסטררה. ישבתי על כיסא בחדר-החקירות, כשמסביבי ישבו או הסתובבו שישה או שביעה חוקרים. לקצין שניהל את החקירה היה מקל גומי ביד, והוא איים בו עלי. כל פעם קיבלתי מכות מהחוקרים, בגב, בחזה, משכו לי בשערות, איימו עלי, הכניסו מילים בפי.

היית במכונית מסוג פיגו, נכחתי הם

שבוע הראשון לפרוץ מילחמת הלבנון. בחצות אותו לילה סיימה דפנה את הכי-קור, יצאה לכיוון ביתה, אך לא שבה אליו עוד.

היא לא הצליחה לעבור בשלום את הדרך הקצרה, מרחק של כמה רחובות בלבד.

יותר משלושה שבעות עברו, מאז ש-נעלמה דפנה כרמון, עד שהמיסטררה גיל-תה את גופתה של הצעירה ביערות הכרמל. כשפורסם בעיתונות על מציאת הגור-פה, החל האלמוני מטלפון ומבקש לדעת היכן קיברה של דפנה.

בערב ה-26 ביוני שוב צילצל הטלפון בבית מישפחת כרמון. האם, לאה, הרימה את השפופרת: "אני מצטער שזה נגמר כך!" לחש בעל הקול הרועד:

האם איבדה את סבלנותה. היא זעקה: "מדוע רצחתם אותה? מדוע?"

התשובה נשמעה בלחש: "הם עשו את זה. אני רוצה להביא לה פרחים. איפה היא, איפה הקבר שלה?"

העולם הזה שיחזר שיחה טלפונית זו בעורתו של המטלפון, השבוע הוא גם סיפר על שהתרחש אחרי השיחה.

המטלפון לא ידע, כי בזמן השיחה עם אמה של דפנה, האוינה לקו גם המישר-טרה. בעצת החוקרים, שהועקו עלידי ההורים המבועתים אחרי השיחה הראשונה, היפנתה אותו האם לבית-הקברות הצבאי בחיפה.

בבית הקברות הצבאי נתפס עלידי השוטרים צעיר ערבי מנצרת, אלכסנדר אנדריאה. הצעיר בעל פני הילד, בעל שיער מגודל ואורח-דיבור מקוטע, נרגש, השתחרר לא זמן ממצער בן חודשיים. **סיפר אלכסנדר אנדריאה** ל"ה" עולם הזה":

הכנתי זר פרחים. אחרי שיחת-הטלפון עם האם, הלכתי מייד לבית-הקברות הצבאי בחיפה. זה היה קרוב לשעה 10 בלילה, אני חושב. לא מצאתי את הקבר של דפנה.